

Sygn. akt VII U 49/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Bałtrukowicz

Protokolant: st. sekr. sądowy Sylwia Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2014 r. w Gdańsku

sprawy D. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o ustalenie kapitału początkowego i wysokość emerytury

na skutek odwołania D. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 19 listopada 2012 r. nr (...) - 2005

i z dnia 21 listopada 2012 r. nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 19 listopada 2012 r. w ten sposób, że zobowiązuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. do ponownego ustalenia kapitału początkowego ubezpieczonej D. S. przy uwzględnieniu wynagrodzenia zasadniczego od dnia 1 lutego 1977 r. w kwocie 2.600 (dwa tysiące sześćset) złotych i dodatku specjalnego w kwocie 800 (osiemset) złotych,
2. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 21 listopada 2012 r. w ten sposób, że zobowiązuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. do przeliczenia wysokości emerytury ubezpieczonej D. S. przy uwzględnieniu kapitału początkowego obliczonego jak w punkcie 1 niniejszego wyroku.

Sygn. akt VII U 49/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 listopada 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. ponownie ustalił ubezpieczonej D. S. kapitał początkowy. Do ustalenia wartości kapitału początkowego Zakład przyjął podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 641,82 zł. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 52,57%. Kapitał początkowy ustalony na dzień 01 stycznia 1999 r. wyniósł 76.414,58 zł. Pozwany poinformował również, iż do podstawy wymiaru kapitału początkowego za okres zatrudnienia w Banku (...) w L. od 1 listopada 1976 r. do 30 listopada 1977 r. w związku z brakiem dokumentów stwierdzających wysokość dochodu zostało przyjęte minimalne wynagrodzenie obowiązujące w tym okresie (k. 39-40 plik kapitałowy akt ZUS).

Następnie decyzją z dnia 21 listopada 2012 r. przyznał ubezpieczonej D. S. emeryturę od dnia od 9 października 2012 r. w kwocie wyliczonej na podstawie art. 183 ust. 4 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jako 35% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej (390,53 zł) i 65% emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej (697,16 zł). Podstawa wymiaru wysokości emerytury na podstawie art. 53 została ustalona w oparciu o przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia społecznego od 1977 r. do 2011 r., a wskaźnik wymiaru podstawy wyniósł 45,44 % (k. 34 plik emerytalny akt ZUS).

Odwołanie od powyższych decyzji wniosła ubezpieczona D. S. stwierdzając w nim, iż nie zgadza się na przyjęcie do obliczenia wysokości podstawy kapitału początkowego minimalnego wynagrodzenia za okres od 1 listopada 1976 r. do 30 listopada 1977 r., wskazując, iż choć nie posiada z tego okresu zatrudnienia druku Rp-7, bowiem dokumenty za ten okres zostały już zniszczone, to ze świadectwa pracy, które przedłożyła wynika, iż otrzymała wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 2.600 i dodatek specjalny w kwocie 800 zł. Nadto, ubezpieczona wskazała, iż do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjęto zarobki za okres 10 lat, gdzie wskaźnik wyniósł 52,57%, a do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury przyjęto zarobki z okresu 20 lat, gdzie wskaźnik ten jest niższy i wynosi 45,44%. Ubezpieczona wniosła o uwzględnienie z całego okresu zatrudnienia trzeciego korzystniejszego wariantu, gdzie stosunek podstawy wymiaru składek do przyjętego wynagrodzenia za rok kalendarzowy w % z okresu 10 lat jest wyższy od wyliczonego dotychczas (k. 2 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołania pozwany organ rentowy wniosł o ich oddalenie, wskazując, iż podstawa wymiaru wysokości emerytury na podstawie art. 53 została ustalona w oparciu o przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia społecznego oraz że do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto wynagrodzenie za lata 1977 r., 1983, 1993, 2000-2011, a wskaźnik wymiaru podstawy wyniósł 45,44 %. Pozwany wskazał, iż nie uwzględnił do podstawy wymiaru wynagrodzenia za okres od 1 listopada 1976 r. do 30 listopada 1977 r., jakie ubezpieczona otrzymała z tytułu zatrudnienia w Banku (...) w L. na podstawie świadectwa pracy z 26 listopada 1977 r., powołując się na treść §21 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe, albowiem ubezpieczona nie przedłożyła dokumentacji wskazującej na wysokość jej wynagrodzenia za wskazany powyżej okres. Zdaniem organu brak jest podstaw do ustalenia podstawy wymiaru zgodnie z żądaniem ubezpieczonej, ponieważ świadectwo pracy nie określa od jakiego okresu ubezpieczona otrzymywała wynagrodzenie w wysokości w nim wskazanej.

Co do żądania ustalenia podstawy wymiaru świadczenia w oparciu o podstawę przyjętą do ustalenia wysokości kapitału początkowego tj. z 10 kolejnych lat kalendarzowych, przy ustaleniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 52,57% organ rentowy wskazał, iż zgodnie z art. 15 ust. 1 podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę. Tymczasem ubezpieczona wniosek o emeryturę złożyła w dniu 5 września 2012 r., zatem 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę obejmuje okres od 1992 r. do 2011 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru za ten okres wynosi 39,67% i jest on dla ubezpieczonej niekorzystny od dotychczas ustalonego.

Co do decyzji o ponownym ustaleniu kapitału początkowego pozwany wskazał, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru został ustalony w oparciu o podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne z faktycznego okresu zatrudnienia na podstawie art. 17 ust. 1, ponieważ ubezpieczona na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodniła okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 11 lat 7 miesięcy i 4 dni, w tym 8 lat, 8 miesięcy i 26 dni okresów składkowych i 2 lata 10 miesięcy i 29 dni okresów nieskładkowych. Do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjęto wynagrodzenie za lata 1976-1983 oraz 1992-1993. Organ rentowy wskazał, iż wysokość podstawy wymiaru składki za okres od 1 listopada 1976 r. do 30 listopada 1977 r. z tytułu zatrudnienia w Banku (...) w L. została ustalona na

podstawie art. 15 ust. 2a ustawy z uwzględnieniem wysokości wynagrodzenia minimalnego, ponieważ ubezpieczona nie udowodniła wysokości wynagrodzenia otrzymanego za ten okres.

Postanowieniem z dnia 8 lutego 2013 r. Sąd na zasadzie art. 219 k.p.c. połączył sprawy w/w odwołań do wspólnego rozpoznania (k. 12 akt sprawy).

Ostatecznie ubezpieczona wniosła jedynie o uwzględnienie jej rzeczywistych zarobków z okresu zatrudnienia w Banku (...) w L. od dnia 1 lutego 1977 r. w kwocie 3.400 zł, zgodnie z przedłożonym przez nią angażem z dnia 31 stycznia 1977 r., zgadzając się z przyjęciem przez organ wynagrodzenia minimalnego za okres od 1 listopada 1976 r. do 31 stycznia 1977 r. (stanowiska ubezpieczonej w sprawie k. 42, 55, 55)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona D. S., urodzona w dniu (...), z zawodu ekonomista w dniu 5 września 2012 r. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o emeryturę, wnosząc o przyjęcie do ustalenia podstawy wymiaru emerytury wynagrodzenia w okresie 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu tj. od roku 1976 r.

okoliczności bezsporne, vide: wniosek k. 1-2 plik emerytalny akt ZUS

W okresie od 1 listopada 1976 r. do 30 listopada 1977 r. ubezpieczona była zatrudniona w Banku (...) – Oddziale Wojewódzkim w L.. W okresie od 1 listopada 1976 r. do 31 stycznia 1977 r. ubezpieczona była pracowała na stanowisku stażysty, a od dnia 1 lutego 1977 r. do 30 listopada 1977 r. na stanowisku inspektora. Ubezpieczona od dnia 1 lutego 1977 r. do 30 listopada 1977 r. (od czasu powierzenia jej stanowiska stażysty) uzyskiwała wynagrodzenie w kwocie 3.400 zł, na które składało się wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 2.600 zł oraz dodatek specjalny w kwocie 800 zł.

dowód: świadectwo pracy z (...) w L. z 26.11.1977r. - k. 5 plik emerytalny akt ZUS, notarialne poświadczony angaż od dnia 1 lutego 1977 r. na stanowisko inspektora - k. 10 akt sprawy

Decyzją z dnia 19 listopada 2012 r. pozwany organ rentowy ponownie ustalił ubezpieczonej kapitał początkowy na kwotę 76.414,58 zł, wskazując iż do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego za okres 1 listopada 1976 r. do 30 listopada 1977 r., w związku z brakiem dokumentów stwierdzających wysokość dochodu, przyjęto wynagrodzenie minimalne obowiązujące w tym okresie

dowód: decyzja o ponownym ustaleniu kapitału początkowego z dnia 19 listopada 2012 r. – k. 39 plik kapitałowy akt ZUS

Następnie decyzją z dnia 21 listopada 2012 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonej emeryturę od dnia od 9 października 2012 r. w kwocie wyliczonej na podstawie art. 183 ust. 4 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jako 35% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej (390,53 zł) i 65% emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej (697,16 zł). Do podstawy wymiaru wysokości emerytury na podstawie art. 53 organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia społecznego od 1977 r. do 2011 r. oraz wskaźnik wymiaru podstawy, który został wyliczony na 45,44 %

dowód: decyzja o przyznaniu emerytury z dnia 21 listopada 2012 r. – k. 34 plik emerytalny akt ZUS

Wykonując zobowiązanie Sądu, pozwany dokonał hipotetycznego wyliczenia kapitału początkowego i wysokości emerytury z uwzględnieniem wysokości dochodów wynikającej z przedłożonego przez ubezpieczoną angażu z dnia 31 stycznia 1977 r. Do ustalenia wartości kapitału początkowego Zakład przyjął wynagrodzenie z 10 lat kalendarzowych tj. 1976-1983 oraz 1993-1993 r. Wskaźnik wysokości kapitału początkowego obliczony na 56,30%. Za rok 1977 r. przyjęto wynagrodzenie w kwocie 38.600 zł, na które złożyło się wynagrodzenie minimalne za styczeń 1977 r. w kwocie 1.200

zł oraz wynagrodzenie od lutego do grudnia 1977 r. w kwocie 28.600 zł (11 x 2.600zł) oraz dodatek specjalny w kwocie 8.800 zł (11 x 800 zł). Obliczony w ten sposób kapitał początkowy na dzień 01 stycznia 1999 r. wyniósł 78.260,05 zł.

Natomiast do obliczenia hipotetycznej wysokości emerytury na podstawie art. 53 przyjęto podstawę wymiaru składki z 20 lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu tj. lat 1977-1983, 1993, 2000-2011, wskazując iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł wówczas 47,30%. Wysokość wynagrodzenia za rok 1977 r. została ustalona jak przy hipotetycznym wyliczeniu kapitału początkowego, a podstawa wymiaru została ustalona w oparciu o najkorzystniejszy wariant.

dowód: akta sprawy: hipotetyczna decyzja pozwanego o ponownym ustaleniu kapitału początkowego k. 30-32, obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru k. 33 i hipotetyczna decyzja o przyznaniu emerytury– k. 34-37 akt sprawy

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach ZUS oraz przedłożonych przez ubezpieczoną w toku postępowania przed Sądem, przede wszystkim angaż z dnia 31 stycznia 1977 r. dokumentujący wysokość uzyskiwanych przez ubezpieczoną dochodów od dnia 1 lutego 1977 r. W ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw by kwestionować prawdziwość, rzetelność dokumentów zgromadzonych w sprawie. Sąd zważył, iż dowody te układają się w spójną całość.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania ubezpieczonej od zaskarżonych decyzji pozwanego są zasadne i jako takie zasługują na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 173 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.), dalej: ustawa, dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek ustala się kapitał początkowy. Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust.3 dla osób w wieku 62 lat. Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy tj. na dzień 01 stycznia 1999 r.

W myśl art. 174 ust. 1 powyższej ustawy kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12. Stosownie do treści art. 174 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1)okresy składkowe, o których mowa w art. 6,
- 2)okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5,
- 3)okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r. Odesłanie z art. 174 ust. 3 ustawy do wymienionych w nim przepisów oznacza, że zasady ustalania podstawy wymiaru kapitału początkowego są takie same, jak zasady ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent.

Ogólne zasady ustalania tej podstawy uregulowane są w art. 15 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy, zgodnie z którym podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Według art. 15 ust. 2a tejże ustawy, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

Podkreślenia wymaga, iż wybór okresu, z którego należałoby przyjąć wynagrodzenie, należy do osób zainteresowanych, jednakże ustawa określa w sposób wiążący pewne ramy czasowe, do których wnioskodawcy są zobowiązani się stosować. Możliwe jest zatem:

- wybranie kolejnych (następujących bezpośrednio po sobie, bez względu na ewentualne przerwy w ubezpieczeniu) 10 lat z dwudziestolecia bezpośrednio poprzedzającego rok złożenia wniosku emerytalnego/rentowego,
- wybranie z całego okresu podlegania ubezpieczeniu dowolnych (niekoniecznie kolejnych) 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia stosownego wniosku. Skorzystanie z możliwości wyliczenia podstawy wymiaru z 20 lat (art. 15 ust. 6) możliwe jest wyłącznie po złożeniu wniosku.

Stosownie do treści art. 116 ust. 5 w związku z art. 194 tej ustawy oraz § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. 2011.237.1412), dalej: rozporządzeniem, środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Jednakże zgodnie z ugruntowanym i nadal aktualnym orzecznictwem (choć powstałym na innym stanie prawnym, kiedy to obowiązywało rozporządzenie z 1983 r. zastąpione obecnie obowiązującym rozporządzeniem z 2011 r.) i utartą praktyką w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych nie obowiązują ograniczenia, co do środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty a także kapitału początkowego określone w § 20 rozporządzenia z 1983 r. [obecnie § 21 rozporządzenia z 2011 r.] (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997r., sygn. akt II UKN 186/97, OSNP 1998/11/342). W postępowaniu sądowym mogą być więc przeprowadzone dowody z innych dokumentów niż wymienione w § 21 obecnie obowiązującego rozporządzenia. W sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych w postępowaniu sądowym zgodnie zatem z treścią art. 473 k.p.c. nie stosuje się także przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu z zeznań świadków i przesłuchania stron. W postępowaniu przed sądem, także wówczas, gdy przedmiotem sporu jest podstawa wymiaru świadczeń ubezpieczeniowych, fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie mogą być dowodzone wszelkimi dostępnymi środkami, a do sądu należy ocena ich wiarygodności (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 04 marca 1997r., sygn. akt III AUa 105/97, Apel-W-wa, 1997/2/7; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku III AUa 294/93, PS-wkł. 1994/3/6).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, iż ostatecznie ubezpieczona domagała się jedynie uwzględnienia do obliczenia podstawy wymiaru składki na potrzeby ustalenia kapitału początkowego oraz do wysokości emerytury rzeczywistego wynagrodzenia za okres zatrudnienia w Banku (...) od 1 lutego 1977 r. do 30 listopada 1977 r. w wysokości 3.400 zł.

W ocenie Sądu Okręgowego niewątpliwie za zasadne należało powyższe żądanie, albowiem ubezpieczona do akt sprawy przedłożyła angaż na stanowisko inspektora od dnia 1 lutego 1977 r. (k. 20), z którego jednoznacznie wynika, iż jej wynagrodzenie zostało od tego dnia ustalone na kwotę 3.400 zł, na którą składało się 2.600 zł wynagrodzenia zasadniczego i 800 zł dodatku specjalnego.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż dla poczynienia wiarygodnych ustaleń faktycznych konieczne jest ustalenie wysokości zarobków w sposób precyzyjny i pewny i to na ubezpieczonym spoczywa obowiązek przedłożenia w organie rentowym dokumentów niezbędnych nie tylko do przyznania prawa do świadczenia, ale również mających wpływ na

jego wysokość (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2001 r. II UKN 297/00). Z obowiązku powyższego, w ocenie Sądu Okręgowego, ubezpieczona wywiązała się mając na uwadze zarzuty, jakie ostatecznie formułowała pod adresem decyzji pozwanego.

Podstawę orzekania Sądu w sprawie stanowiło zatem hipotetyczne wyliczenie kapitału początkowego oraz wysokości emerytury (k. 30-37 akt sprawy) – wykonane w oparciu o opisane wyżej ustalenia Sądu odnośnie potwierdzonych dokumentami składników wynagrodzenia D. S. w spornym okresie.

Do ustalenia wartości kapitału początkowego Zakład przyjął podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 687,36 zł. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 56,30%. Kapitał początkowy ustalony w ten sposób na dzień 01 stycznia 1999 r. wyniósł 78.260,05 zł.

Z kolei do ustalenia wysokości składnika emerytury na podstawie art. 53 pozwany przyjął podstawę wymiaru składki z 20 lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu tj. z lat 1977-1983, 1993, 2000-2011. Wskaźnik podstawy wymiaru wyniósł 47,30%.

Powyższych wyliczeń ubezpieczona nie kwestionowała, a decyzja hipotetyczna okazała się dla niej korzystniejsza od spornych decyzji pozwanego, zatem na jej podstawie Sąd uwzględnił odwołanie wnioskodawczynie.

Mając na względzie powyższe na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z przywołanymi wyżej przepisami, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 19 listopada 2012 r. zobowiązując Zakład Ubezpieczeń Społecznych do ponownego ustalenia kapitału początkowego ubezpieczonej przy uwzględnieniu wynagrodzenia zasadniczego od dnia 1 lutego 1977 r. w kwocie 2.600 zł i dodatku specjalnego w kwocie 800 zł (pkt 1) oraz zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 21 listopada 2012 r. w ten sposób, że zobowiązuje pozwanego do przeliczenia wysokości emerytury D. S. przy uwzględnieniu kapitału początkowego obliczonego jak powyższej (punkt 2 wyroku).

/-/ SSO Ewa Bałtrukowicz